



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **J. F. Z. A.-G.**
bytem S. 797/1, B.
zastoupen JUDr. Zdeňkou Maršíkovou Nocarovou, Ph.D.,
advokátkou
sídlem V Jirchářích 148/4, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 21.6.2016, č.j. MV-57438-6/SO-2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21.6.2016, č.j. MV-57438-6/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“),

ze dne 19.2.2016, č.j. OAM-34586-22/DP-2015, kterým byla podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a dále ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení i uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce uvádí, že rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 25.11.2013, sp. zn. 4 T 66/2013, byl uznán vinným z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), a byl mu uložen trest obecně prospěšných prací, který řádně vykonal, a jeho odsouzení bylo zahlazeno. K předmětnému odsouzení by se tedy nemělo přihlížet.
3. Pokud prvostupňový orgán žalobci vytýkal, že se dopustil závažného narušení veřejného pořádku tím, že údajně veřejně verbálně napadal své spolužáky izraelské národnosti prostřednictvím sociální sítě Facebook, tak k tomu žalobce vznesl v podaném odvolání řadu námitek. Podle žalobce se žalovaná s předmětnými námitkami dostatečně nevypořádala, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné.
4. Žalobce namítá, že sociální síť Facebook není veřejným prostorem, nýbrž soukromou společností, a komunikace mezi uživateli, kterou Facebook umožňuje, není veřejná. Komunikaci tak, jak probíhala mezi žalobcem a jeho spolužáky, nelze považovat za chování na veřejnosti. Chování žalobce v soukromí a jeho soukromá korespondence nemůže mít vliv na veřejný pořádek. Narušení veřejného pořádku musí mít takovou intenzitu, aby přesáhlo zájmy konkrétních osob, přičemž soukromý konflikt se spolužáky takovou intenzitou mít nemůže.
5. Žalobce namítá, že žalovaná nad rámec prvostupňového rozhodnutí zohlednila, že se žalobce dopustil dne 31.3.2013 přestupku, nicméně pokud byla žalobci uložena pokuta pouze ve výši 1 000 Kč, přestupek byl posouzen jako přestupek malé závažnosti. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce uvádí, že i kdyby bylo připuštěno, že byl spácháním přestupku narušen veřejný pořádek, nemohlo jít o narušení závažným způsobem, jak vyžaduje § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Také v případě trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky společenská nebezpečnost jednání žalobce nedosahuje intenzity závažného narušení veřejného pořádku.
6. Podle žalobce se správní orgány měly zabývat také dobou, která uběhla od trestného činu či přestupku; z napadeného rozhodnutí nicméně neplyne, že se touto skutečností žalovaná zabývala.
7. Na svých námitkách žalobce setrval v podané replice a z výše uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalované

8. Žalovaná uvádí, že ačkoliv bylo odsouzení žalobce zahlazeno, nebrání tato skutečnost v hodnocení jednání žalobce (trestného činu) pro účely řízení o žádosti jako závažné porušení veřejného pořádku, a to s ohledem na další okolnosti případu. S odkazem na odbornou literaturu žalovaná uvádí, že institut zahlázení odsouzení neslouží k zahlázení

všech důsledků, které by zhoršily postavení jedince, a zahlazení nenastoluje fikci, že se skutek nestal. Na pachatele se pouze hledí, jakoby nebyl odsouzen.

9. Žalovaná uvádí, že přihlédla nejen k incidentu žalobce týkajícího se verbálního napadání izraelských studentů, ale také k úmyslnému trestnému činu, za který byl žalobce pravomocně odsouzen a k tomu, že se žalobce dopustil přestupku, jelikož nesplnil povinnosti podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, když nepobýval na území České republiky s platným cestovním dokladem a vízem, za což mu byla udělena bloková pokuta ve výši 1 000 Kč. K uvedenému přestupku přihlížela žalovaná v souvislosti s dalším porušováním pravidel chování žalobce.
10. Žalovaná z uvedeného proto dovodila, že žalobce nerespektuje základní pravidla slušnosti, morálky a obecně uznávané společenské hodnoty a také opakovaně porušuje pravidla chování vyjádřená v právním předpise.
11. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
14. Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak k tomu soud uvádí, že jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jedná se zejména o situace, kdy je rozhodnutí správního orgánu opřeno o skutkové důvody, které nemají dostatečnou oporu ve správním spise a kdy skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.
15. K námitce nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že rozhodnutí obou stupňů tvoří ve správním řízení jeden celek a případné mezery v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně. Podle zdejšího soudu se žalovaný se všemi odvolacími námitkami vypořádal, a z obou rozhodnutí podle zdejšího soudu plynou jejich nosné skutkové a právní důvody tak, aby mohl být proveden jejich věcný přezkum. Co se odvolací argumentace týkající napadání izraelských studentů, tak s tou se žalovaná vypořádala na straně 6 napadeného rozhodnutí.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 26.8.2015 podal na Generálním konzulátu České republiky v Iráku žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia dle § 42d zákona o pobytu cizinců, která byla zamítnuta, neboť prvostupňový orgán ze zjištěných skutečností dovodil, že žalobce by mohl při

dalším pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Prvostupňový orgán vycházel ze zjištění, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestního činu a že v době, kdy byl žalobce studentem Lékařské fakulty Masarykovy univerzity v Brně (od 11.9.2012 do 20.4.2015), verbálně napadal studenty izraelské národnosti prostřednictvím sociální sítě Facebook.

17. Žalovaná závěry prvostupňového orgánu potvrdila. Nad rámec zjištění prvostupňového orgánu odkázala dále na skutečnost, že žalobce se dne 31.3.2013 dopustil přestupku, neboť nepobýval na území České republiky s platným cestovním dokladem a vízem, za což mu byla udělena bloková pokuta ve výši 1 000 Kč.
18. Žalobce namítá, že v projednávaném případě nebyly naplněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia, přičemž poukazuje zejména na skutečnost, že odsouzení za trestný čin již bylo v době podání žádosti a rozhodování správních orgánů zahlazeno, a dále mimo jiné namítá, že pokud jde o jeho chování na Facebooku vůči izraelským spolužákům, nebyly jeho odvolací námitky v plném rozsahu vypořádány, a toto jednání nemůže naplňovat kritéria závažného narušení veřejného pořádku, stejně jako spáchaný přestupek.
19. Podle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 tohoto zákona vztahující se na dlouhodobé vízum.
20. Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 tohoto zákona, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j) tohoto zákona.
21. Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.
22. Správní orgány při svém závěru, že žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vyšly z výpisu z obsahu evidence rejstříku trestů, coby skutkového podkladu, pokud jde o žalobcem spáchaný trestný čin, z něhož plyne, že žalobci byl rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 25.11.2013, sp. zn. 4 T 66/2013, uložen za úmyslný trestný čin – přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku trest obecně prospěšných prací ve výši 100 hodin, a dále zákaz činnosti (řízení motorových vozidel) v délce 12 měsíců. Odsouzení za trestný čin bylo v době rozhodování správních orgánů již zahlazeno, o čemž není mezi účastníky řízení sporu.
23. Dále správní orgány vycházely ze sdělení Lékařské fakulty Masarykovy univerzity v Brně ze dne 5.2.2016, z něhož vyplynulo, že žalobce byl od 11.9.2012 do 20.4.2015 studentem Lékařské fakulty Masarykovy univerzity, oboru zubní lékařství, přičemž dosahoval průměrných studijních výsledků a studium bylo žalobci ukončeno pro nesplnění studijních požadavků. Ve sdělení je dále uvedeno, že v průběhu studia došlo ze strany žalobce k verbálnímu napadání studentů izraelské národnosti prostřednictvím Facebooku, přičemž žalobce se následně omluvil a než mohl být incident řešen v disciplinárním řízení, bylo žalobci pro nesplnění studijních povinností ukončeno studium. Žalobce následně

absolvoval přijímací řízení a byl opět přijat ke studiu oboru zubní lékařství a zapsán do tohoto studijního programu ke dni 21.9.2015. Dne 22.9.2015 požádal žalobce o přerušení studia a jeho studium se tak stalo neaktivním, přičemž předpokládaný návrat do studia má ohlášen ke dni 15.2.2016.

24. Žalovaná dále zohlednila, že dne 31.3.2013 se žalobce dopustil přestupku dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť nesplnil povinnost podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, protože pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, za což mu byla uložena bloková pokuta ve výši 1 000 Kč.
25. Podle zdejšího soudu lze důvodné nebezpečí ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyvozovat především z jednání cizince v minulosti. K hodnocení jednání cizince z hlediska jeho závažnosti se podávají z judikatury Nejvyššího správního soudu následující východiska:
26. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku (v posuzované věci podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců) může být podle Nejvyššího správního soudu jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Citované usnesení se přitom týkalo situace správního vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, a to z důvodu, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. *„Zatímco obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že ten veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje.“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS.). I v tomto případě je třeba postupovat tak, že je potřeba souběžně zohlednit jak blízkost porušené normy k zájmům chráněným daným předpisem, tak intenzitu porušení normy. Zároveň rozšířený senát zdůraznil, že při výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku nelze *„však hledět vedle intenzity porušení určité normy pouze na „blízkost porušené normy k zájmům chráněným předpisem“, jak to vyžaduje druhý senát. S použitím argumentu ad absurdum by pak totiž bylo možné považovat každé porušení normy cizineckého zákona za narušení veřejného pořádku, neboť každá norma v daném zákoně obsažená sleduje jeho účel. Tak by např. mohlo být vnímáno i jednání cizince, který v souladu s § 98 včas nenahlásí změnu místa pobytu na území, neboť i tato norma je jistě blízká účelu zákona regulovat a dohlížet na pohyb cizinců na našem území. Z narušení veřejného pořádku by tak mohlo být považováno i nesplnění čistě formální povinnosti, kterou cizinci ukládá cizinecký zákon. Rozšířený senát má pak za to, že takový výklad by byl zjevně nepřiměřený... Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V řadě druhé však rozšířený senát připomíná, že toto kritérium je v souladu se směrnicí 2004/38/ES (srov. čl. 27 odst. 2) stále pouze obecným kritériem posouzení možného*

použití výhrady veřejného pořádku. Při použití § 119 je tak nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (srov. bod 23 preambule a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES). Rozšířený senát má pak za to, že skutečným, aktuálním a závažným obrozením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ve věci Jipa). Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009 - 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně...Rozšířený senát má totiž za to, že samotný fakt účelového uzavření manželství nelze považovat za narušení veřejného pořádku, neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné obrození některého ze základních zájmů společnosti, který by navíc sám o sobě odůvodňoval tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území České republiky. Tím spíše pak obvykle nepůjde o „závažné“ narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS.).

27. V nyní posuzované věci se nejedná o aplikaci ustanovení o správním vyhoštění, a to ani občana Evropské unie ani jeho rodinného příslušníka či příslušníka třetí země, či o neudělení nebo zrušení trvalého pobytu nebo o neudělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, nýbrž o udělení dlouhodobého pobytu příslušníku třetí země za účelem studia podle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území oprávněn podat na zastupitelském úřadu cizinec, pokud na území hodlá pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a jde-li o studium podle § 64 tohoto zákona, s výjimkou vzdělávání v základní škole, střední škole nebo v konzervatoři, které není uskutečňováno v rámci výměnného programu nebo odborné praxe prováděné za úplat. Podle zdejšího soudu lze v případě povolování dlouhodobého pobytu státního příslušníka třetí země za účelem studia akceptovat širší výklad pojmu veřejný pořádek (resp. pojmu důvodné nebezpečí jeho závažného narušení) a tudíž nižší nároky na omezující opatření vůči žalobci.
28. Při výkladu a aplikaci § 42d odst. 1 v souvislosti s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je vhodné též odkázat i na unijní právní úpravu, a to na směrnici 2004/114/ES, ze dne 13.12.2004, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí ze účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (dále jen „směrnice 2004/114/ES“).
29. Podle bodu 7 preambule směrnice 2004/114/ES migrace, pro účely stanovené v této směrnici, která je dočasná a nezávisí na situaci trhu práce v hostitelském členském státu, představuje způsob vzájemného obohacení pro dotčené migrující osoby, jejich země původu a hostitelský členský stát a přispívá k podpoře většího vzájemného porozumění kultur.

30. Z bodu 14 preambule směrnice 2004/114/ES vyplývá, že přijetí pro účely stanovené v této směrnici může být odmítnuto v řádně odůvodněných případech, zejména pokud se členský stát domnívá na základě zhodnocení skutečností, že dotčený státní příslušník třetí země představuje možné ohrožení veřejného pořádku, přičemž pojem veřejný pořádek se může vztahovat na odsouzení za spáchání závažného trestného činu.
31. Podle čl. 5 směrnice 2004/114/ES je přijímání státních příslušníků třetích zemí na základě této směrnice podmíněno ověřením dokladů prokazujících, že žadatel splňuje podmínky stanovené v článku 6 a v kterémkoliv z článků 7 až 11 které se vztahují na příslušnou kategorii. Podle článku 6 bodu 1 písm. d) směrnice státní příslušník třetí země žádající o přijetí pro účely stanovené v článcích 7 až 11 směrnice není považován za hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví.
32. V souvislosti s citovanou unijní úpravou vyslovil Soudní důvod EU, že „Z obecné systematiky a cílů směrnice 2004/114 proto vyplývá, že podle článku 12 této směrnice jsou členské státy povinny vydat povolení k pobytu za účelem studia žadateli, který splňuje požadavky uvedené v článcích 6 a 7 dané směrnice, jelikož tato ustanovení taxativně stanoví jak obecné a zvláštní podmínky, které musí splnit žadatel o povolení k pobytu za účelem studia, tak důvody pro odmítnutí přijetí tohoto žadatele. Takový výklad článku 12 směrnice 2004/114 je mimoto potvrzen možností stanovenou v čl. 4 odst. 2 této směrnice, podle které členské státy mohou přijmout ustanovení, která jsou příznivější pro osoby, na které se uvedená směrnice vztahuje. Pokud bychom však měli za to, že členské státy mohou považovat za nutné doplnit jiné podmínky přijímání, než stanoví směrnice 2004/114, znamenalo by to omezit podmínky přijímání pro tyto osoby, což by bylo v rozporu s cílem sledovaným uvedeným čl. 4 odst. 2. Je pravda, že směrnice 2004/114 přiznává členským státům určitý prostor pro uvážení při posuzování žádosti o přijetí. Je však třeba zdůraznit, že jak uvedl generální advokát v bodě 49 svého stanoviska, prostor pro uvážení, který mají vnitrostátní orgány, se vztahuje pouze na podmínky stanovené v článcích 6 a 7 této směrnice a v tomto rámci na hodnocení relevantních skutečností za účelem určení toho, zda jsou podmínky uvedené v daných článcích splněny a zejména zda přijetí státního příslušníka třetí země brání důvody související s existencí hrozby pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví.“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10.9. 2014, ve věci „Mohamed Ali Ben Alaya v. Bundesrepublik Deutschland“ C 491/13). „Článek 6 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2004/114/ES ze dne 13. prosince 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby musí být vykládán v tom smyslu, že předloží-li státní příslušník třetí země příslušným vnitrostátním orgánům žádost o udělení víza za účelem studia, mají tyto orgány široký prostor pro uvážení, aby ve světle všech relevantních skutečností, kterými se vyznačuje situace tohoto státního příslušníka, ověřily, zda posledně uvedený představuje byť jen možnou hrozbu pro veřejnou bezpečnost. Toto ustanovení musí být rovněž vykládáno v tom smyslu, že nebrání tomu, aby příslušné vnitrostátní orgány odmítly přijmout na území dotyčného členského státu za takovým účelem státního příslušníka třetí země, který získal diplom na univerzitě, na kterou se vztahují omezující opatření Unie z důvodu významné spolupráce této univerzity s iránskou vládou ve vojenské oblasti nebo v oblastech, které s ní souvisejí, a který zamýšlí v tomto členském státě provádět výzkum v oblasti citlivé pro veřejnou bezpečnost, pokud se lze na základě skutečností, které mají tyto orgány k dispozici, obávat, že znalosti, které tato osoba získá během svého výzkumu, mohou být později použity pro účely, které jsou v rozporu s veřejnou bezpečností. Vnitrostátnímu soudu, kterému byl předložen opravný prostředek týkající se rozhodnutí příslušných vnitrostátních orgánů neudělit požadované vízum, přísluší ověřit, že toto rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a opírá se o

dostatečně pevný skutkový základ.“ (Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4.4.2017, ve věci „Sahar Fahimian v. Bundesrepublik Deutschland“, C-544/15).

33. Členské státy tak mohou na základě konkrétních závažných skutečností ověřit, zda na základě čl. 6 odst. 1 písm. d) směrnice 2004/114 ve spojení s bodem 14 jejího odůvodnění existují důvody související s hrozbou pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví, které mohou odůvodnit odmítnutí přijetí takového státního příslušníka třetího státu.
34. Podle zdejšího soudu lze smysl dlouhodobého pobytu za účelem studia ve smyslu zákona o pobytu cizinců a směrnice 2004/114/ES sledovat v tom, že předmětné pobytové oprávnění má umožnit příslušníkům jiných států (než členských států Evropské unie) studium, které pro takovou osobu představuje možnost získání určité výhody mj. v podobě poznání jiné kultury, a mělo by být přínosem (obohacením) nejen pro ni a zemi jejího původu, ale také pro Českou republiku resp. Evropskou unii. Obdobné závěry lze dovodit ze směrnice Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11.5.2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, státě, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair, kterou byla s účinkem ode dne 24.5.2018 zrušena směrnice 2004/114/ES.
35. Studium žalobce coby příslušníka třetí země v České republice je tedy beneficiem, pro které žádá o dlouhodobý pobyt, a není jediným způsobem, kterým může realizovat své právo na vzdělání. Nejedná se tedy v případě neudělení dlouhodobého pobytu za účelem studia o následek tak fatální jako v případě zrušení oprávnění k trvalému pobytu či dokonce jako v případě správního vyhoštění z území podle § 129 odst. 1 písm. a) bodu 2 nebo § 129 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
36. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2018, č.j. 6 Azs 345/2017-37, který se týkal neudělení trvalého pobytu příslušníku třetí země, v této souvislosti plyne, že „V případě neudělení povolení k trvalému pobytu lze sice za „závažné narušení veřejného pořádku“ považovat i menší prohřešky než ve vztahu ke správnímu vyhoštění (což bylo jedním z důvodů, proč Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 71/2010 - 112 za důvod pro neudělení povolení k trvalému pobytu považoval i účelové prohlášení otcovství), nicméně neplnění účelu dlouhodobého pobytu samo o sobě závažným narušením veřejného pořádku není... Cizinec, který neplní účel dlouhodobého pobytu, sice porušuje jednu z povinností, která mu ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, avšak neohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Takové jednání sice určitým způsobem koliduje se zájmem státu na regulaci pohybu a pobytu cizinců na jeho území, nelze je však považovat za tak závažný excés, aby bylo způsobilé narušit závažným způsobem veřejný pořádek tohoto státu.“.
37. K pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012-34, který se týkal neudělení trvalého pobytu příslušníku třetí země, podle něhož „Žalovaný vyložil, že o závažné narušení veřejného pořádku jde pokaždé, když cizinec poruší či obchází právní normu. Městský soud tomuto názoru přisvědčil. Takovýto výklad však dle Nejvyššího správního soudu zcela pomíjí existenci slova „závažné“. To mimo jiné implikuje, že se musí jednat o intenzivní poruchové jednání, nikoliv pouze o bagatelní prohřešek. Normy správního práva trestního a trestního práva hmotného přitom pokrývají často i méně závažná jednání, jimiž dochází k ohrožení zájmů chráněných zákonem (tedy veřejného pořádku). Typová společenská škodlivost (nebezpečnost) správních a trestních deliktů je vyjádřena trestní sazbou. Samotná skutečnost, že

stěžovatel byl odsouzen pro trestný čin, neznámá, že se dopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. V takovém případě je třeba především hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 6/2012 – 29) ... Byť tedy žalovaný vyšel z nesprávné premisy, tedy že závažným narušením veřejného pořádku je každé porušení právní normy, zabýval se v obou rozhodnutích závažností protiprávního jednání stěžovatele.“.

38. S posouzením jednání žalobce v minulosti přitom souvisí také námitka týkající se zahlázení odsouzení, kterého se žalobce dovolává. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2015, č.j. 8 Azs 25/2014-48, č. 3277/2015 Sb. NSS, jehož se dovolává i žalobce, plyne, že nelze zamítnout žádost cizince o povolení k trvalému pobytu pro nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, pokud je výlučně shledáno v odsouzení žadatele za trestný čin, avšak v důsledku zahlázení odsouzení se na žadatele hledí, jako by nebyl odsouzen. V rozsudku ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012-34, Nejvyšší správní soud k této otázce ovšem také uvedl, že „...ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlázeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznámá to však, že by rozhodnutí o zahlázení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu. Usnesení prokazuje, že stěžovatel vedl po odsouzení řádný život, nedopustil se dalšího trestného činu ani přestupku, nejsou evidovány žádné stížnosti spoluobčanů na chování stěžovatele. Pakliže tedy správní orgán neprokázal opak, musí při svých úvahách o závažnosti narušení veřejného pořádku jednáním stěžovatele vycházet mimo jiné z toho, že po spáchání trestného činu vedl stěžovatel po celou dobu řádný život.“.
39. Nyní správní orgány posuzovaly více jednání žalobce, jak bylo výše uvedeno, které ve svém souhrnu vyhodnotili jako důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle zdejšího soudu postupovaly správně.
40. Pokud žalobce v dané souvislosti namítá, že slovním napadáním izraelských studentů nemohl narušit veřejný pořádek, neboť sociální síť Facebook není veřejným prostorem a komunikace mezi uživateli je soukromá, tak aniž by se zdejší soud pouštěl do polemiky se žalobcem o hodnocení významu platformy Facebook v rámci veřejného prostoru, podstatným je, zda se cizinec, byť i v soukromí, dopustil verbálního napadání jiné osoby pro její národnost či původ. Takové jednání je nepochybně mimořádně závažným jednáním, jež může budoucí hrozbě narušení veřejného pořádku žalobcem nasvědčovat, obzvláště za situace, kdy cizinec napadá spolužáky jiné národnosti na vysoké škole, a přitom chce na stejné vysoké škole studovat.
41. Co se týká zmiňovaného přestupku spáchaného dne 31.3.2013, tak ten sám o sobě by podle zdejšího soudu nebylo možné považovat za jednání indikující nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, ovšem jeho spáchání ve spojení s výše uvedenými skutečnostmi dokresluje celkový přístup žalobce k dodržování právních předpisů státu, v němž chce studovat. Pokud z jednání, které bylo takového charakteru, že za něj žalobce orgány veřejné moci shledaly trestně odpovědným, a to ve spojení s dalšími skutečnostmi

(slovní napadání izraelských studentů a spáchání přestupku), které žalobce v žalobě nepopírá, dovodila žalovaná závěr, že žalobce nerespektuje základní pravidla slušnosti, morálky a obecně uznávané společenské hodnoty, a také opakovaně porušuje pravidla chování vyjádřená v právním předpisu, tak takovému závěru nemá zdejší soud co vytknout. Je to právě více prohřešků žalobce z obecného pohledu méně závažného charakteru, které však ve svém spojení nemohou vést k jinému závěru, než jaký učinila žalovaná.

42. Pokud žalobce namítá, že se správní orgány nezabývaly skutečností, že od doby spáchání přestupku a trestného činu uplynula dostatečně dlouhá doba, tak žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia podal žalobce dne 26.8.2015. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná vycházela ze skutečnosti, že v roce 2013 byl žalobce odsouzen za úmyslný trestný čin a spáchal přestupek, a dále z odpovědi Lékařské fakulty Masarykovy univerzity, ze které vyplývá, že žalobce byl studentem do 20.4.2015, přičemž v tuto dobu byl na úrovni děkana řešen jeho incident s izraelskými studenty. Trest obecně prospěšných prací za úmyslný trestný čin, za který byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Nymburce dne 25.11.2013, byl vykonán dne 4.12.2015 (a trest zákaz řízení motorových vozidel dne 25.11.2014). Od předmětných jednání žalobce tedy podle zdejšího soudu neuplynula taková doba, kterou by bylo možné ve prospěch žalobce jakkoli zohlednit.
43. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. září 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu